

Szerkesztőségi iroda:

Főiac, Csulak-féle ház,
hová a lap szellemi részét
illető közlemények
küldendők.

Kiadó hivatal:

Pollák Mór könyvnyomdája,
hová a hirdetések és
előfizetési pénzek
bérmentesen intézendők.

NEMERE.

Politikai, társadalmi, szépirodalmi és közgazdászati lap.

A háromszéki „Házipar-egylet” és a „sepsi-szentgyörgyi önkényes tűzoltó-egylet” hivatalos közlönye.

Megjelenik ezen lap heten-
kint kétszer:
csütörtökön és vasárnap.

Előfizetési feltételek:

Helyben házhoz hordva, vagy
vidékre postán küldve

Egész évre . . . 6 frt — kr.

Fél évre . . . 3 frt — kr.

Negyedévre . . . 1 frt 50 kr.

Hirdetmények díja:

3 hasábos petit-sorért, vagy
annak helyéért 6 kr.

Bélyegdíj külön 30 kr.

Nyitlér sora 15 kr.

Előfizetési felhívás

NEMERE.

IX. évfolyamára.

Előfizetési feltételek:

jan.—márczius 1 frt 50 kr.

jan.—június 3 frt — kr.

jan.—december 6 frt — kr.

Külföldre egész évre 8 frt — kr.

Az előfizetési pénzek a „Nemere” kiadó-
hivatalának Pollák Mór könyvnyomdája
Sepsi-Szentgyörgyre küldendők

Előfizetőinket szívesen kérjük előfizetéseiket
megújítani, miután felesleges példányokat nem gyu-
matlatlanunk.

A „Nemere” kiadóhivatala.

Budapest, 1879 január 9.

n—. Egyik multkori cikkünkben bebizonyi-
tottuk, hogy a Tisza-kormány egész fennállá-
sának ideje óta az évi költségvetések megbiz-
hatóságára, alaposságára törekzett, hogy a célt
az 1877-ik évben annyira elérte, hogy a valósá-
gosság deficit pár százezer forinttal kevesebbre
ültött ki az előirányoztnál, hogy szigorú gaz-
dalkodással a jövedelmek szaporításával a de-
ficit folytonos apadását éri el s hogy e becslé-
letes s bizalomra törekvő pénzügyi gazdálko-
dása által egyrészt biztos kiadást enged pénzü-
gyi zavaraink végleges kitisztására, míg más
részt a külföldi tőkenek irántunk támadt gya-
nyját, bizalmatlanságát folengeszti, bizalmat ge-
jeszt s ezzel állami hitelünket újja alkotja, ki-
bontakozásunk lehetőségének nagy mértékben
való megkönnyítésére.

TÁRKA.

Törédékek egy ezután megirandó naplóból.
(A kóristák.)

Hol is hagytam el?

Igen! azt ígértem, hogy Izsó Miklósról fogok
csevegni.

Nem olyan könnyű dolog az, mint az ember
gondolná.

Izsó egy óriás szellem, egy pályája hajnalán
elhunyt képzőművész volt. Mint író én is a képző,
illetőleg a festő-művészet terén kontárkodom most.
Nosza hát, tegyünk úgy, mint a nagy festő művé-
szek: fordítsunk egy kis gondot a háttérre, az ár-
nyalásra, hogy képünk annyival szebben dombor-
dójék ki.

Néhány napig nem voltak vendégeim. — Már
csodálkozni kezdtem. De im!

„Mi zaj riad, mi nép tolong?”

„Szent Kleofás, minő karaván!”

A legmagasabb tenor és a legmélyebb basszus
hangok zúgása, zengése, sivitása, morgogása, mo-
raja hangzik ablakom alatt. Mielőtt felécsudhattnam
volna meglepetésemből: im lélekszakadva, ajtótól
egymás hátán jönnek zsiráfhoz hasonló pipaszál-
tók tetején egy óriás kráklis, borotvált sápadt
arc; mellette egy potrohos hústömegből alig ki-
látszó, hasonlóan borotvált arcú borzas fő stb. stb.,
mind-mind az ellentétek netovábbjai. Ez ellentétek
csak egy pontban találkoztak: mindenik arcán az
élet és halál közti rémület után a szerencsés me-
nekülés feletti öröm látszott.

— Ti—ti, na—a—agy, fő—ti—tisztelőt ur
engedje meg, — szólott a zsiráf tenor hangon da-

Most, mióta a most kezdődő 1879-ik év
költségvetését a kormány alkotmányserű meg-
bíralás végett az országgyűlés elé terjeszté, e
költségvetésben újabb indokokat találunk főn-
tebbi meggyőződésünknek további indokolá-
sára. S azon körülmény, hogy még a Tisza kor-
mánynyal szemben a kákan is csomót kereső
ellenzéki journalistika is sokkal szelvedebben nyi-
latkozik: az új budgetről, mint egyéb támadásai
s eddigi eljárása után várni lehetett volna, a
mellett bizonyít, hogy e költségvetést realitá-
sának oldaláról megtámadni épen nem lehet,
hogy az hű képet adja várható bevetelünknek
s kiadásainknak s nem íparkodik amazok na-
gyításával s emezek kicsinyítésével az országot
s a külföldet valódi pénzügyi állapotunk iránt
csalódásba ringatni, hanem festi a képet úgy,
a mint van, a maga meztelen valóságában; a
külföld előtt bizonyítva, hogy pénzügyi gazdál-
kodásunk becsületes s takarékos voltában s az
egyensúlyra törekvésében megbízható, míg ide
haza a figyelmet arra irányozza, hogy a ma-
gyar állam még komoly pénzügyi bajokkal küzd
s így a terhek csökkentéséről ez idő szerint
szó nem lehet, kilitást nyújt azonban a kibon-
takoásra a kitartó munka s szigorú takarékos-
ság elvének megvalósítása esetén s egyúttal e
két elv alkalmazásának parancsoló szükségére
mutat a magán gazdaságok boldogulhatóságának
tekintetében is.

A költségvetés a jelen év hiányát 22 mil-
lióra teszi, tehát (kereset számban beszélve) egy
millióval többre a tavalyinál, mely emelkedés
teljesen indokolva van a monarchia tavalyi rend-
kívüli költségei által. Igaz, hogy e költségek
még nem teljesen vannak a költségvetésbe föl-
véve, mivel azok egy részének delegációs
megszavazása hátra van — s így az év végén,
most az előirányzatnál okvetlenül nagyobb lett
a valóságos deficit; azonban vigasztaló azon
körülmény, hogy az új budget a tavalyi ki-
egyezségnél várható pénzügyi eredményeit nem
irányozza elő oly mérvben, mint a hogy azt
vérmesség s tulbizakodás veszélye nélkül várni

dogva-hebegve — engedje meg, hogy isten kitűnő
papjának számolyánál adjunk hálát istennek, hogy
életünket a szörnyek fekete szörnyeinek szarvaitól
megmentette. Mi is papok, Thalia papjai vagyunk,
de a mi istenünk detronizáltatván, nem menthetett
volna meg minket, ha a mostan uralkodó és élő
istennek szolgája közelében nem lettünk volna és
ittlen biztos asylumot nem találtunk volna.

De uram! — szólék mosolygva — mi baja
önöknek; azt látom, hogy színészek, de egy szót
sem értek abból, a mit én beszélek. Sok beszéd se-
gényesség. Telepedjenek le, ki hova lehet. En isme-
rem önöket; önök a k—i dal- és népszínmű-szín-
társulat kóristái. Nálam cifra szavak nélkül is nyug-
helyet és fristőt találnak.

— De engedelmet kérek, — szólott mély bas-
sus hangon az a gömb ember, a ki K—t néha a
buffo szerepeket is adta. — Múltotzassék ide nézni!
Es aztán a tréfas felén mutattva az ő nadragjának
(engedelmet kérek) „kimondhatatlanjának” 2 arasz-
nyi repedését. — Ez nem tréfa!

„E sebhelyek, az ég tanum . . .”

Tán még tovább is szavalt volna dörgedelmes han-
gokon, ha hahótázza be nem toppan egy fiatal
barátom és el nem beszéli röviden Thalia papjai-
nak élet-halálharcát. Az átutazó művészek, a míg
a szekeres éteztet, mint régi ismerőst, meg akartak
tisztelni engemet. Egy szűk sikátor-utcán indultak
hozzám. Epen akkor jött a bivalcsorda s odaszori-
totta őket egy fordulónál a szűk utcába. Ennyi
szörnyen szemben egy néhány lépésnyi távolság-
ban, mintha Amerika vadonában a vad bivalokkal
szemben állottak volna, azt hívék, visszafelé futni
késő. Utcu nekül! a zsiráf tenorista feltalálja ma-
gát, a másfél öles korlátlan átugrik. Egyéb szeren-
csétlenség nem történt vele, csak az, hogy sárgás-
fehér csikos nadragjának egyik szárával a szomszéd

lehet, nevezetesen a vámok emelkedése rendes
jövedelmeinknek nagy részét felszabadija a kö-
zös költségek fódözésének kötelessége alól s e
rész a mai oldalról növekedő deficitet csökkenti
ismét.

Az ellenzéki sajtó azonban — valószínűleg
ut aliquid fecisse videatur — egyhangú azon
állításában, hogy az ideai deficit jelentékenyen
nagyobb lesz az előirányoztnál. S ez állításuk
bizonyítására nagy számításokba mlyednek s
az a furcsa e számításokban, hogy eredményeik
rendkívüli módon különböznek egymástól; —
egyik 20, másik 30, sőt akár olyan is, mely
60 millióra teszi a várható deficitet s valamennyi-
nyinek az a számítási kiindulási pontja, vagyis a
várható nagyobb deficit iránti állításuk valósá-
gát azon állításuk valóságából vezetik le, mely
szerint a mult évi okkupáció költségeinek mil-
liói a költségvetésben nincsenek fölveve. Ande
az a jó a dologban, hogy ez állítás, mint fen-
tebb érintők, csak egy részben igaz. Az okku-
pációnak a delegációk által megszavazott költ-
sége igenis szerepel az előirányzatban ezen évre
eső 1 millió 800 ezer forint kamatterhével —
Igaz, hogy az 1878-iki okkupációs költsé-
ből még 41 millió és 1879-ről 13 millió van a
a delegációk által megszavazatlanul, mely ösz-
szegeket a delegációk még csak jövő hóban
fognak megszavazni s így azok kamatterhét a
költségvetésbe fölvenni nem lehetett s így ezek
kamatterhe minden esetre növelni fogja a de-
ficit előirányzott összegét; amde e még meg
nem szavazott összegnek 54 millió súlyból ránk
Magyarországra 16 millió jut s ez összegnek
1.350.000 forint kamatterhe van s ez aránylag
csekély összeg-nel fog csak nőni nagyobbra elő-
irányzott deficitünk nagysága.

Az ellenzéki sajtó számításainak sarkalatos
hibája az, hogy az összes kiadásokat veszi fel
s nem azoknak ez évre eső kamatait. Ez eljárás
egyszerűen absurdum. Az okkupáció költségeit
nem rendes bevételeinkből, hanem — fájdalom
— kölcsönből fedeztük, mely kölcsön hosszabb
időre szóló törlesztésre vétetik fel. Így tehát

uram trágyája levébe pottyant. S mivel, mint Me-
gyerinek, — „csak egy kabátja”, az én tenoristám
nak is

„csak egy nadragja volt!”

s minthogy történetesen ez is tarka volt: igen
fureszán nézett ki rajta a kávészínű volt.

A jó példa ragadós. Thalia tizenkét hőse, ki
jobbira, ki balra, ki a sövény-, ki a deszkakerítésen
kapaszkodik s mindenik így ad hálát istennek a
szomszéd kertjében:

„Átugrottam a palánkon

Átéseim,

Hogy megingott bele májam

Es vesém.”

Csak a szegény gömb ember, a bassista-buffo,
az lett az áldozat; ő tudnillik az ő súlyos mivoltá-
val nem tudott oly könnyen emelkedni „excellior”,
fennakadt a sövénykerítés karójában, melysége
mély hangon énekelvén azt a keserves nótát, me-
lyet az alföldi bikákkal szemben énekel a peles-
kei notárius.

A bivalcsorda e rokonhangokra így válaszolt:
„ki bömböl a mi torkunkkal?” s megbokrosodva
vették körül bivalboconak vált bassista társukat,
érzékeny anyai hangokon válaszolva a bassista
nyögéseire, jajgatásaira.

De a gondviselés mindig ott van legközel-
bb, hol arra legnagyobb szükség van: az említett
fiatal barátom a kétségbeesés pillanatában interve-
niált és megszabadította a gömb embert.

En váltig ajánlám a falusi övszert az ijedség
ellen: hogy igranak egy-egy pohár hideg vizet.

— Nem, nem uram!

„Inkább meghalni kész,

Semhogy hideg vizet igyék

A bassista színész”,

szavalt a gömb ember.

az okkupáció költségei nem egy évnek terhe, mert az azok fűződésére szolgált kölcsönt csak számos évtől fogjuk lassanként visszafizetni s így egy év terheléssel belőlük csak az évi kammat s a törlesztési járulékok tekinthetők, ezek pedig mint mondtuk, a költségvetés a kiadási terhek közt fel vannak véve és pedig az államháztartás 13-ik pontja alatt. Lehetetlen, hogy hibás számítása e kifogásoknak helyességét be ne látna az ellenzék s hogy azt meg is használja, azt csak a nép könnyhívására való párt specális viselkedésének kell tulajdonítanunk.

Az ellenzéki sajtó e hibás és botor számításokkal süti ki, hogy a deficit nagyobb lesz az előirányoztnál s így gr Szapáry budgetje nem felel meg a valóságnak. — Mi e hiba lételét s nagyságát kimutatunk s így bátran mondhatjuk, hogy e budget igenis realis és megbízható s így üdvözöljük gr Szapáry új pénzügyminiszterét a Széll Kálmán által kezdett jó úton, mely külföld felé hitelünk megszilárdulására, itthon az egyensúly megközelítésére vezet s mely ut megkezdése a Tisza aerának ismertető jele s maradandó érdeme.

* Az új hitelműveletet illetőleg, azon tényen kívül, hogy kölcsön köttetett, közölték összegét és árfolyamát is a kibocsátandó járadékra, valamint a dominialis kölcsön magasságát. A „Pest-Corr.” állítja, hogy mindaz, a mi a művelet összegéről és árfolyamáról köztudomásra hozott, csupa kombináció alapszik.

Az orosz-török alkudoások közeli befejezését igéri egy konstantinápolyi félhivatalos távirat. — Főge ezen már annyiszor ismételt jóslat ezuttal alaposnak bizonyult, arra nézve kevés megbízható adattal rendelkezünk; egyik nap hírei mindig megcáfolják az előzőket, s míg legutóbb azt jelentették, hogy a legnehezebb kérdések egyike, a hadi kárpótás iránt Oroszország engedékenysége folytán létre jött az egyeztetés, most ismét arról tudósítanak, hogy az legfeljebb oly értelemben lehet igaz, hogy Oroszország, ha a porta nem képes kasszpénzt előteremteni, másnéven kompenzációt fog követelni, a mi csak újabb bonyodalmakra vezetne éppen úgy, mint azon követelés, hogy ha a kelet-ruméliai bizottság meghosszabbítja működését, az orosz közigazgatás is maradjon továbbra érvényben. Londonban, úgy látszik, nem is igen osztoznak a legutóbb fölülkerelkedett reményekben.

Az afgán-kérdés fejlődését kedvezőbb színben látják az angol politikai körök. Roberts tük újabb győzelméről, melyet a minapi táviratok jelentettek, s melynek következménye alkalmasint Kandahar megszállása lesz, részletesebb tudósítók még nem érkeztek, de Londonban már Dsialabad megszállásával is nagyon meg vannak elégedve, mert e

város egyik legfontosabb pontja a Beaconsfield által kívánt új „tudományos” határnak. Dsialabad nemcsak egészségesebb és termékenyebb vidéken fekszik, mint Pesaver, az angolok eddigi katonai határállomása, hanem teljesen uralkodik is a középszázi nagy katonai utvonalak fölött. — Ami Oroszország szerepét illeti az angol-afgán vitában, London illetékes körében meg vannak győződve, hogy Kaufmann tábornoknak a „New-York Herald” úján világgá bocsátott nyilatkozatai csak az orosz kormány arra célzó kísérletei, hogy az afgán-kérdést az európai hatalmak elé hozassa, Gorcsakovnak és irányban már régebben tett kísérletei megismétlnek. Anglia határozott elutasításában ezért most magát az emirt tolja előtérbe. Előrelátható, hogy ez is sikertelen kísérlet marad; Anglia nem tűr el beavatkozást.

A reszkó Németsországnak mindinkább megdöbent arányokat ölt. A parlament szőlásszabadság elfojtására célzó törvényjavaslat, melyet Bismarck hg. tegnapielőtt a szövetségtanács elé terjesztett s melyet alább egész terjedelmében közlünk, általános elszőnyedést keltett nemcsak a német, hanem az egész európai sajtóban s méltán jegyzik meg, hogy ily javaslat után már mindenre készen kell lenni s jobb is volna mindjárt végkép bezárni a parlamentet. A berlini hivatalos körökben uralkodó áramlat jellemző még Vilmos császár következő beszéde is, melyet a nála tisztelt katonai testületekhez intézett s mely így szól:

„Köszönöm a szavakat, melyeket itt elmondtak; teljesen egyetérték kifejezett érzelmeikkel s ezt mondják meg küldöiknek is. Egyáltalában nem szabad bizottságban ringatózunk. Önök már sokféleképen bebizonyították hűségüket s számítható rá, hogy ha ezután is szükséges lenne emlékeztetnek vissza 1848—9-re! — készek lesznek a trón és haza védelmére. Reméljük, hogy isten nem küldi reánk e megpróbáltatást. Az önök feladata az, hogy gyermekeiket igaz vallásosságban neveljék, nehogy ismétlődjenek afféle események s hogy a jövő nemzedék a trón és haza valódi bajnokaiból álljon. Ez értelemben működjenek s akkor jobb időket fogunk látni.”

Franciaországban a republikánusok a legsürgősebb reformok sorozatát kezdik előkészíteni, a konzervatívok pedig azon törik a fejüket, milyen hadi tervet kövessenek az új kormány és többség ellen. Broglie és társai nyílt ellenzéknek akarnak szervezni, mások ellenben el akarják foglalni a törvényes, tényleges alapot, s a félénkebb republikánusokkal szövetkezve, szeretnék megakadályozni a radikális reformokat. — Az országnak rövid idő múlva különben ismét lesz alkalmja nyilatkozni; február 2-án 13 kerületben lesz képviselőválasztás a megsemmisített választások pótlására. A jelöltek közt szerepelnek Cassagnae, gr. Mun, Fourtou és Decazes hg. is.

A szőlásszabadságot korlátozó törvényjavaslat,

melyet Bismarck herceg a szövetségtanács ülésében előterjesztett és mely általános felháborodást keltett, következőképen szól:

dom, holnap este S.-Sz.-ön előadásuk fog lenni. Siessenek!

— Ej paraszt! — fűrd meg rá egy punctum secundum a fuvarosra — hát nem tudod, hogy kik vagyunk mi most? „Egyik fejedelem, másik király, egyik marquis, másik lord, a legkisebb is főúri udvari személy.”

Én nem bánom, istálok akár kicsodák — csak fizessenek ki, aztán uralkodjanak — mondá a fuvaros.

Elvégre is a felelősséget nem vehettem magamra érettk — igazgatójokkal szemben, a ki jó barátom vala: továbbitanom kellett őket; a Zsiráknak nadrágot adtam éppen szárközépig ért a pantalon; a gömbembernek is adtam volna, de egész nadrág készletemet összevarva sem lehetett volna az összesből egy kellő tágas jászogót rá oktrojálni; a hogy lehetett összefűrtük az övét is, hogy az a szennyes takács ne könyököljön ki a résen. Elmentek, én meg egyedül sokáig dudol. gattam: „Az asszony ingatag”, „Öröme föl Garat”, „Te ki szellem szárnyaidal”, „Árva rózsá”, „Ha férfi lelked”, „Egy nőre fölvetéd” sat.

Mámap én is elmentem a szomszéd városba az előadásra.

Secundum volt: a mint megláttak tegnapi tej — akarom mondani bortestvéreim — mind rám mosolyogtak; a t. c. publikum kereste a botrány okát és végre megtalálta bennem.

Az igazgató a Vilmos huszár szavaival imádkozott a külszázak mögött, a t. c. publikum piszegett; addig a míg ki nem kotródott a színházból: nem lehetett folytatni az előadást.

No várjatok lumpok, így kompromittáltak! Jertek még hozzám; ebrudon hánylak ki!

Ha ti nem lettetek volna, nem kellene hazudnom, mint j. barátom teszi, ki a téli kaputot a tavaszra, a tavaszt őszre teszi el — No de már a jövő számban Izsó Miklós jó.

R-y.

törvényjavaslat

a birodalmi tanácsnak tagjai felett gyakorlandó büntető hatalmáról.

Mi, Vilmos, isten kegyelméből német császár, Poroszország királya stb. a birodalom nevében, a szövetségtanács és a birodalmi tanács jóváhagyásával rendeljük a következőket:

1. §. A birodalmi tanácsot büntető hatalom illeti tagjai felett.

2. §. A büntető hatalmat bizottság gyakorolja, mely az elnökből, a két alelnökből és 10 tagból áll. Az utóbbiak minden ülészek kezdetén annak tartamára közvetlenül az elnökválasztás megejtése után választatnak.

3. §. A büntetések, melyeket a bizottság ki szabhat, az ellövetett vétség súlyához képest a következők:

1. Rendreutasítás a ház színe előtt.

2. A ház színe előtt való bocsánatkérés kötelezettsége — a bizottság által meghatározandó alakban.

3. Kizárás bizonyos időre a birodalmi gyűlésből. Ez a törvényhozási üléseinek végeig kiterjeszthető. A törvényhozási üléseinek végeig terjedő kizárással a szenvedő választóképeség elvesztése a birodalmi gyűlést illetőleg egybe kapcsolható.

A szenvedő választóképeség elvesztése önállólag is kimondható, ha az illető a birodalmi tanács tagja lenni megszűnt.

4. §. Ha az ellövetett vétség a közönséges büntetőjog határozatai színt büntethető cselekményt képez, ez esetben a bizottság indítványára az általa kiszabott büntetésen felül, vagy ha az illető a birodalmi tanács tagja lenni megszűnt, önállóan elhatározhatja a birodalmi gyűlés az ügynek a fenytől bízóhoz való áttételét.

5. §. Ha a birodalmi gyűlés elhatározta a fenytől bízóhoz való áttételt, a birodalmi alkotmány 30-ik és 31-ik cikkeinek rendeletei nem alkalmazhatók.

6. §. Ha a büntetés (3. §.) valamely nyilatkozat, vagy valamely beszéd tartalma miatt rovatik ki, egyúttal elrendelhető, hogy a nyilatkozat vagy az egész beszéd, vagy annak illető része a gyorsírói jelentésből kihagyassék. Ez esetben annak a sajtó utján való mindennemű közlése tilos.

7. §. A bizottság működését megkezdi, ha

1. az elnök elrendeli, vagy

2. a birodalmi gyűlésnek legalább 20 tagja indítványozza.

Az elrendelésnek (1. pont), vagy indítványozásnak (2. pont) a vétség ellövetésétől számított három nap alatt kell megtörténni.

8. §. A bizottság az elnök és ennek akadályoztatása esetében a legközelebbi bíróságot vezetőse alatt tanácskozik és határoz, mihez legalább 7 tag jelenléte kívántatik.

9. A bizottság végérvényesen dönt. Ha azonban a határozat a birodalmi gyűlésből való kizárással szól (3. §. 3. pont) ez esetben a kizárt tag a határozat kihirdetésétől számított nyolc nap alatt írásban kikérheti a birodalmi gyűlés határozatát.

10. §. Az elnök fel van jogosítva a tagok helytelen nyilatkozatainak a gyorsírói jelentésbe való felvételét, valamint azoknak a sajtó utján való bármilyen közzétételét előlegesen is megtiltani.

Az ilyen előleges tilalom hatálya elenyészik, ha az illető nyilatkozat miatt három nap alatt nem rendeltetik el, vagy nem indítványoztatik a bizottság határozathozatala (7. §.)

11. §. A 6. §-ban foglalt tilalomnak, valamint a 10. §-usban említett elnöki előleges rendelkezések megszegése három héttől három hónapig terjedő fogsággal büntetetik, mennyiben a történt közlés a tartalomhoz képest nem vonna maga után még súlyosabb büntetést.

12. §. A bizottsághoz utasított ügyek, amennyiben az ülészek végeig el nem intéztettek, azon állapotban, melyben vannak, a legközelebbi ülészek bizottságához tételnek át.

Minek hitelül stb.

Kelt stb.

A magyarok és a magyarosítás.

Ezen cím alatt hoz a „Gazetta Transylvaniei” 102-ik számában egy menyörgős négy hasábos vezércikket. Vajon mi lehetette a „Gazettát”, hogy hogy annyira megijedett és ugyancsak veri félre a haragot? Olvasta ő is a lapokból, hogy a vallás és közoktatásügyi magyar királyi miniszter az ünnepek után törvényjavaslatot fog előterjeszteni az országházban a magyarnyelvnek az idegen nemzetiségek iskolájába leendő fölvetése érdekében. — Ettől ijedett meg a „Gazetta” s e miatt jajveszékelt.

Ha a „Gazettát” nem Brassóban, hanem Krásovában, Plojesten vagy Brailában szerkesztenék s olyan hangon beszélne nevezett városokban a románnyelv ellen, mint Brassóban izgat a magyar nyelv ellen: biztosíthatjuk, hogy megemlegetné a napot, a melyen lapszerkesztő lett. Romániában kivéte nélkül minden iskolában tanítani kell a románnyelvet mint államnyelvet s ezen intézkedés ellen

— Nosza hát hozz bort praefektus!
Ez intésre aztán „post nubila Phoebus” feldelrűnk az elremült arcok. Az asztal körül jobbra-balra illő rendben sorakoztak, éppen mint a színpadon; a jobb szárny élén a féslelt (nem mondóm életű, hanem) a d r á g u gömb ember, a balszárnny élén a zsiráf, a ki elmondhatta:

„Gyi te f a k ó, gyi te tarka,
Gyi két lábam, faszutak!”

Aztán, mint a multkor diákjain ajkán, — most is megcsendült a dal.

Tessék! falun opera, operette és közbe-közbe népszimnű!

Hadd lássam falusi barátaim, kicsoda és mikor részesül közületek ilyen élvezetben. — Otthon szép pipaszóval élvezni Truobadourt, Márhát, Rigottot, Kunokat, Hunyadi, Bánk bánt, Csikót, Dalos Pistát, stb. stb. Ezek az én kedves vendégeim élénkeltek volna nekem akár az egész világ operáit, operettjeit, népszimnűveit. En voltam az ő Káldijuk, Erkeljük, én adtam az ütenyt, Mozart, Bethovenre, Wagnerre sem figyeltek volna jobban, mint rám. Hej, mert Káldi és Erkel kicsi pálcájáról úgy féltek őket, meg aztán Mozart, Bethoven stb. árnyékában gyakran jutott eszükbe:

„A kórta élet kutyakenyér,
Ordítni mindig harminc forintért.”

Tölem nem féltek, engem — vagy a borvrat — sa rettek. Biz! isten, olyan jól énekeltek, hogy — no! Tán azért tetszett nekem, mert én is a multak emlékeivel fölmelegedtem: eszembe jutott, mikor ezek a hűk Stügerrel, Ellingerrel, Odvával, Márkovics Istvával, Holbosi Korneliával stb. énekeltek. Ha egyébként nem, „az azé a gazdájáért” megbecsültem volna bennök. Magam is neki hűvöltem s a korus után egyet egyet szőlóztam most a Stüger, majd az Odri, majd a Tamási szerepeiből. És a huncutok elég élmések voltak azt mondani, hogy az én gúkszerem dacára egy nagy művész veszett el bennem, ezerek veszték el az én torkomban.

Elhúszom!

— A fuvarosok várják uraim! — mondám — En szívesen látnám tovább is önöket, de amint tu-

igzatni egynek tekintetnek a hazaárulással. Magyarországon nemzeti virtust csinálhatnak az államnyelv elleni igzatásból.

Még tulajdonképpen nem is tudhatjuk egész határozottsággal, hogy mit fog tartalmazni az a bizonyos törvényjavaslat és a „Gazetta” már félre veri a harangot.

Az absolutismus alatt az erdélyrészi román határai norma-iskolákban minden tantárgyat németül tanultak a román gyermekek s akkor azon intézkedés ellen mocnani sem mert a „Gazetta”. — Ma minden román iskolában románul tanítanak minden tárgyat s a magyar nyelvet úgy tanítják — a hol tanítják — hogy abban ugyan nem sok köszönet van. A magyar államkormány fennállása óta oly nagy elnézéssel volt e tekintetben, hogy annak pártját Európában nem lehet találni. Isme rünk román iskolát, a melyben a magyar nyelvet a törvény értelmében tanítani kell, de a melyben a magyar nyelv tanítója oly fanatikus román, hogy egy faluért egy magyar szót ki nem eresztene a száján — még azokból is a melyeket tud — a magánéletben. Az ilyen fanatizmus terjesztésének főközlője hazánkban a „Gazetta”, melynek vakmerősége és arcátlansága az idézett cikkben is határt nem ismer.

A „Gazetta” elég arcátlanul azt fejtegeti egész hosszú vezércikkében, hogy a magyar nemzet rettenetesen megijedett az oroszól, a kisebb szláv nemzetiségektől és a románoktól és emiatt akarja elmagyarosítani a nemzetiségeket; de fölkiált, hogy ez hiábavaló reménység, mert — ugymond — nem ez a mód, a melylyel a magyar nemzet jövőjének elsőtétlét éget fel lehetne deríteni! Szerinte csak egy út vezet a megelégedésre és boldogságra s a magyar csak akkor tekinthet egész nyugodtsággal és bizalommal jövőjébe, ha merőben lemond minden magyarosító törekvésekről és csak műveltség és szabadságszeretete s mások jogainak tisztelete által igyekezzék uralkodni. Csak ekkor nem félhet semmi versenytől, mely őt megrohantja. Ekkor megszűnend a magyar politikus kintzó búskomorsága.

Egy szóval: igzat a „Gazetta” a magyar nyelv ellen a leghitványabb érvekkel. A dolgot komolyan megfontolva, kérdjük: kinek áll leginkább érdekében, hogy bírja az államnyelvet: a magyar nemzetnek — avagy a románnak, tótnek, szerbnek és németnek? Mi azt hisszük, hogy első sorban ez utóbbiaknak, ha őszinte fiai a politikai magyar nemzetnek. Miért igzatnak mégis ép a „Gazetta” és társai a magyar nyelv ellen? Ne himezzük a dolgot, hanem mondjuk ki a mint van: Igzatnak, mert kifelé gravitálnak. A „Gazetta” igaz csak Erdély autonómiáját siratja; de ennek hátterében ott áll a Dákó-Románia ábrándképe.

Az országgyűlési pártok lehetnek különböző nézetek a külpolitikára nézve, de a mi a kérdéses törvényjavaslatot illeti, arra nézve álljon fel, mint egy ember. Ideje már egyszer tisztába jönnünk a felől, hogy ki van velünk és ki ellenünk. A ki a magyar államot összetartó kapocs ellen, a magyar nyelv ellen igzat, az a magyar államnak ellensége. Ideje ezt tisztán értésére adni az igzatóknak.

Fogarasz, 1879. január 8.

Eberffy.

Fővárosi levél.

Budapest, 1879. január 10.

(A Petőfi-társaság nagygyűlése. — Irodalom és politika. — Emlekbeszéd Szigligeti felett. — „A végtelenség” (költ.) — Petőfi szerelme — Egy fiatal művésznő (költ.) — Mici és Marika (elb.) — Egy fiatal asszonyhoz (költ.) — A farsang)

„Nemzeti ősi betegségünk a politika”. Ebből kiindulva fejtegette a „Petőfi-társaság” ma tartott évi nagygyűlését megnyitó beszédében Északi Károly alelnök irodalmunk mostoha viszonyait. A magyar irodalomnak munkái ma csak mellékesen azok, Kenyerük nem az irodalom, hanem a politika. Őva int, hogy aki valóban az irodalmat akarja művelni és fejleszteni, — az bizza Bosznia ügyét azokra, kik arra hivatottak, mert — mint Franciaország példája oly élelően bizonyítja, — a nemzetet nem a politizálás képes megmenteni, hanem egyedül szellemi fölénye. Az általánosan tapasztalt közöny tanuskodik a mellett, hogy a társaság felolvasó ülései nemcsak hogy nem feleslegesek, de szükségesek is, az ifjúságnak és hölgyközönségünk felkeltett érdeklődése elég bizonyosságot erre.

A megnyitást a felolvasások egész özöne követte. A figyelem ennek folytán lassanként csökkent, mert talán igen sokat is nyújtottak a joból.

Zichy Géza gróf nyitotta meg a sort Szigligeti Ede felett tartott emlekbeszédével. Beszéde a szeretet meleg hangján s a költő szép nyelvezetén lett előadva s gondos tanulmányt tételezett fel.

Hogy mije volt Szigligeti a magyar nemzeti

irodalomnak, azt mindenki tudja; beszél arról nem kevesebb mint százkilenc eredeti darabja.

Gyermekeiről keveset tudunk. Elűtően kis fiuk katonásdi-játékaitól, a kis Szigligeti — akkor Szathmáry — bábukkal játszott. Volt neki egész sereg bábuja, a kikkel végigjátszotta a számukra szerzett szindarabjait, maga szavalva valamennyi szerepet.

Pappá lenni nem akart, — mérnökké kellett lennie, mert szülői így akarták. De a sors nem ezt szánta számára; valamint Shakespeare nem maradt mérészár, Moliere kárpitos: úgy Szigligetinek is más foglalkozás volt előírva. Mint Hugo Victor, ő is mérnökből lett íróvá.

Mikor Pestre került, átjárogatott Budára, ott tapsolta lelkesülten Kántornét, Megyerit. A muza csókja aztán lerázta vele a mérnöki láncot s ő a dicső, halhatatlan koldusokhoz: a színészekhez szegődött, a hol adtak neki havonként — tizenkét forintot.

Mikor atyja Szathmáry Kelemen megtudta fia lépését, az írta: „Komédiás lettél: ne viseld nevedet; ha felmegyek: . . .” (Itt egy meglehetősen kegyetlen kifejezés áll.)

A fiatal Szathmáryt ettől kezdve Szigligeti-nek nevezték, a mely név elég arra, hogy minden magyart lelkesültség szálljon meg. — A küzdelem napjai kezdődtek számára, és ő győzött, mint anynyi dicső alakjai a magyar művészetnek. Lendvay is éjjel a folyóban mosta ki fehéreműt; Megyeri a Dunaparton azon tanakodott, hogy két garasért dohányt vegyen-e, vagy kenyert; az előbbi gyalog indult Bécsbe, hogy a várszínházat tanulmányozza.

1841-ben Szigligeti az állandó magyar színház titkára lett. Ettől kezdve az ő vállára nehezedett a műsort megalkotni, melyet Kisfaludy és Vörösmarty többé nem tölthettek be. Ő főképen a forma embere, de eredeti. Nyelve egyszerű, értelmes, érzékenység és dagály nélkül és tiszta magyar.

Zichy ismerteti legkitünőbb drámáit néhányat, találó vonásokkal; aztán felhozza, hogy a vigjátékokban nincs senki Szigligetihez hasonló. Nem a helyzetekben keresi, hanem a személyekben állítja elő a komikumot. Vigjátékai, melyek között legkitünőbbek: „A mama”, „Fenn az ernyő, nincsen kas”, „Nőuralom” stb., mulattatnak és oktatnak, a nélkül, hogy oktatási szándékukat a nézővel éreztetnék.

Ha Szigligeti mást nem írt volna, működése már is óriási volna, — de ő megteremtette a népszínművet. 1843-ban lépett fel a „Szökött katonával”. Mily köszönettel tartozik neki a népköltészet és a magyar zene!

Azelőtt Magyarország kívül volt fővároson. Magyar népdalt a fővárosban nem ismertek, most után és szalonban a „Szökött katonát”, dalai hangzottak s széles Magyarországon a „Szökött katonát” járta. Még a főváros körébe is bevitte báró Wenckheim Béla. A népszínművet azért teremtette, hogy az idegeneket és főképen a hazai idegeneket oda vonzza a színházba.

Eredeti színművek mellett fordított Shakespeare (III-ik Richard) és Götheből, írt tanulmányokat, emlekbeszédeket és „A dráma válfaja” című ismeretes nagyobb művet.

A „nemzeti színház” felvirágoztatása volt leg-szebb álma és annyit tett ez intézetért, hogy ha a nemzeti színház mind a négy sarkára az ő szobrát állítanak fel: senki sem mondaná, hogy hálánk tulzott, mert ő megérdemelte ezt.

Szívbaja ölte meg: talán mert ezen kincses bánya annyira telve volt.

„Szellemi kincseinek mi vagyunk örökösei; legyünk hálás örökösök s midőn kincsein osztozunk: mondjunk áldást emlékére!”

E. Kovács Gyula Szász Gerőnek „a véghetelenség” című költeményét szavalta a pathetikus költeményhez illő előadással, — mire harmadiknak Lauka Gusztáv ült a felolvasó asztalhoz s „Petőfi szerelme” című tanulmányát olvasta fel, melynek többnyire ismert adatait jártas kézzel tömörítette egy egészbe.

Bartók Lajos „egy fiatal művésznőhöz” szavalt. Rajta meglehetősen érvényesül, hogy a politikus „Bolond Istók” a „költőt” nem nagyon fejleszti.

Várad Antal „Iskarióth” szerzője Balázs Sándornak külsőleg humoros, de belsőleg elég komoly elbeszélését olvasta föl, a melyben sokkal emberiesebb dolga van a kis ölelnek, mint a nagyságos asszony elhunyt nővére árva leánykájának. Várady valódi művészetet olvas s képes a csekélyebb tőkélyű művel is hatást előidézni s így valódi szerencse, ha ő vállalkozik valakinek munkáját fölolvadni.

Végül Komócsy József Torkos Lászlótól olvas költeményt „egy fiatal asszonyhoz” mely humoros és könnyen gördül ugyan, de nem emelkedik valami magasra.

Karneval beköszöntött a „Fröbel-egylet” által tegnap este rendezett első álarcos hangversenyyel, a melynek ugyan csak kellett volna álarcosnak lenni, mert valóban alig mutatkozott egy-két „szép maszk” s ezek is nemsokára eltűntek.

A mindenfél: bábjátékok teljesen felkészülve néznek elibe a „főnyes sikernek” s annyi plakát hirdeti a különféle hangversenyeket, hogy Plató, ki tudvalevőleg eszményi köztársaságából a zenét száműzte — vagy megváltoztatná ilyenek

látára ebéli elhatározását, vagy kiszaladna a világból, hogy valahol egy archimedesi pontot keressen, a melyről ezt a symphoniákba és bosnyák ködbe merült földet elrughatná a végtelen semmiségbe, hogy így végtelen némaság környezze a bőlcsét.

Holnap tartja első hangversenyét Joachim a hegedűsök királya.

Mint hogy tudtom szerint sem a t. szerkesztő ur sem pedig nagybecsűlt olvasói platói érzelmeiket a zene iránt nem táplálják: kívánhatok hegedűsötől vizhangzó, disznótoros hóféhér farsangot.

— Gy. —

M e g h i v á s.

A sepsi ev. ref. egyházmegyének 1878. nov. 27-én tartott közgyűlése a kepeváltás és képzési rendszer szabályozása tárgyában indokolt javaslat készítésére főgondnok mélt. Székely Gergely ur elnöklété alatt Sylvester Dávid, Bartha Lajos, Révay Lajos, Nagy Sándor, Apor Miklós és Császár Bálint urakat nevezte ki. — Elnök ur ő méltósága megbízásából van szerencsém ezen bizottságot folyó hó 20-án Seps-Szentgyörgyön a Blaskó József ur vendéglőjében tartandó tanácskozársra tiszteletteljesen meghívni.

Seps-Szentgyörgyön, 1879. január 10-én.

Révay Lajos.

M e g h i v á s.

A házi ipart és ipari oktatást terjesztő e gyeselet választmánya folyó hó 21-ikén délelőtt a megyeházán ülést tart, melyre a választmány a c tagjait elnöki megbízásból tisztelettel meghívja

S.-Sztgyörgyön, 1879. január 14-én.

Tarcali Endre, egyleti titkár.

N y i l a t k o z a t.

A „Nemere” folyó évi 3-ik számában „Háromszökmegyei közigazgatási bizottsága 1879. jan. 7-én tartott ülése” cím alatt megjelent értesítésben bizonyos Málnási Ferenc tanító mint vesztegetési kísérletért bünvádi kereset alatt álló említettik. — Nehogy a közvélemény félrevezetessék — miután egyesek engemet tartanak ama bünvádi kereset alatt álló egyénnek — az igazság érdekében bátor vagyok kijelenteni, hogy én semmi efélében egyáltalán részes nem vagyok.

S.-Sztgyörgyön, 1879. január 13-án.

Málnási Ferenc, a természetrajzi tudományok és vegytan okleveles tanára

L E G U J A B B.

Páris, j. n. 12. A republicanus unio-párt tegnapi értekezletében kárhoztatták a miniszterium programját, de formális határozatot még nem hoztak. Gambetta barátainak lépésére vonatkozva, a kik cabinetbe való belepészt ohajják, alkalmmal kinyilatkoztatta, hogy nem akar miniszterré jelen miniszteriumot főnn akarja tartani, de programját éégtelennek tartja.

Páris, jan 12. A program olyan hatást tett a parlament körében, hogy a senatusban biztos számára a többség, a képviselőházban pedig válszíni.

K Ü L Ö N F É L É K.

— A nőegylet f. h. 18-iki táncestjére az elő készületek már megtételek, legfeljebb egy-egy meghívó tévedésből nem jutott el rendeltetése helyére. Epen ezért, kik talán nem részesültek volna meghívásban, tekinték és sorokat annak s a tévedésből eredi mulasztásért e helyen is szives elnézést kér a választmány. Ezen táncestélyen a karzat is nyitva fog állani 1 frt. belépti díj mellett. Nen mulaszthatuk el ujalog is felemlíteni, miszerint a nők részéről ez alkalommal különösen az egyszerűség lesz a jelszó.

— Bal. A sepsi-sztgyörgyi polgárság a helybeli „önkéntes tüzoltó-egylet” pénztára gyarapítására folyó 1879. évi február 1-én a városház dísztermében táncmulatságot rendez.

— A brassómegyei székház tervezési pályázatán a II-ik díjat — a „Corona” jelíggel pályatavert nyerte el, melynek szerzője Platzer Antal budapesti építész. Az I-ő díj egy bécsi építész művének ítéltegett oda.

— Glück Mór alvinci nagy birtokosnak ő felsége közhasznú működése elismeréséül, saját törvényes utódai részére, a maros-váradjai előnév használatának engedélyezése mellett, a magyar nemességet adományozta.

— Nyolcadik közlemény a szövészeti iskola berendezésére beküldött adományokról Temesvári Gergelyné ő nagysága Uzonból: 10 frt. Özv. Cserey Jánosné Imecsfalva 5 frt. Kelemen Lajosné Seps-Szentgyörgy 2 frt.

Tizenegyedik közlemény a Boszniában megsebesült harcosok és az elesettek családjai részére begyűlt kegyadományokról: Pethő István szolgabíró által beküldetett: márkosfalvi Barabás Gergely gyűjtése 10 frt. 53 kr. Szűcs József Kézdi-Vásárhely város polgármestere által beküldetett, 26 frt. 17 kr. Sepsi-Szentgyörgyön 1879 január 15-én Potsa József főispán.

— A közdi vásári helyi olvasó-egylet zártkörű bálja f. év febr. hó 1-én lesz. A bálanyai tisztet a minden nemes iránt fogékony, a közművelődés terén áldozatkész ügybuzgalmáról ismeretes, finom érzékű Feil Edéné urhölgy szíveskedett elfogadni.

— Kettős halálhírelet. Győről írja a „N. H.” levelezője: Mult szerdán tartott Győrött a végtagyalás azon embertelen kettős gyilkosság ügyében, melyet mult dec. 1-én virradón Takács János és Gede Pál peéri illetőségű két mosony-megyei, neudorfi asszonyon elkövettek. A törvényszéki terem zsúfolásig telve volt közönséggel, mely nagy kitartással tanusított a tárgyalás végighallgatásában, bár ez reggeli 9-től délután 1-ig és d. u. 3-tól est 6 óráig tartott. — A tárgyalást vezette Kriszt, törvényszéki elnök, bírák voltak, Brinkmann és Pázmán. A bűnösök, mind a kettő 24—25 éves, nőtlen, kath., vallomásaikban egész töredelmesek voltak, a melyben minden részletet előadtak, de egy-zersmind embertől nem várható hidegvérűséget tanusítottak. A bűnösöt, röviden ismételve, abból áll, hogy a két bűnös, miután a két neudorfi asszonnyal a peéri csárdában beszélgettek, s tőlük kituták, hogy Győrbe szándékoznak kocsijukon, azon sejtelenben, hogy náluk nagyobb mennyiségű pénzösszeg lehet, elhatározták, hogy kirabolja, meggyilkolja őket. Az éj sötétében utólrén az asszonyok kocsiját, felkerekedtek, egyik az előlűlő, másik a hátulűlő asszony mellé. Bizonyos jeladásra — melyet mindegyik a másikra fog — mindegyik megtámadta áldozatát, s a kocsiról lehúzza, a föl dőn kezdtek őket késelni, és pedig oly kegyetlenséggel, hogy a két nőn összesen 52 szúrás és vágás találtatott. Sőt az egyik, miután a magától teljesen kivégezte, segítségül hivatván a másik által, még annak is megadta az utolsó döféseket. Az egész gyilkolás mintegy 7—8 percig tartott, s aztán a két holttestet lábaiknál fogva félrehúzták az országutól egy kis tö mellé, hol mindjárt meg is mosakodtak a vértől. Mindazáltal ügyes kutatás után már harmadnap elfogattak, mint a legnagyobb valószínűség szerinti gyilkosok. — Magától érthető, hogy ily cselekedet után — annyival inkább mert mind két bűnös többszörösen megbélyegzett multu — az ítélet, csak „kötél általi halálra” szólhatott. A védő ügyvédek elég ügyesen beszéltek, ezen épen nem védhető ügyben, de sem a bírákat, sem a közönséget meg nem nyervehették. A gyilkosok az ítéletet a legközelebbesben hallgatták végig, s úgy arra a kérdésre: „megértették-e?” mint arra: „felebbeznek-e”, „igen-nel” válaszoltak, ámbár elfogatásukkor első vallatásuk alkalmával úgy nyilatkoztak: „Csak akasszanak föl, nem kell nekünk más!”

Rózsa Sándor mint német színigazgató. A szabadságharcban történt. Rózsa Sándor szabad csapata élén kalandozott Érsekújvár vidékén. Egyszer egy német vándorszínész csapatot ért utól a banda. Az életes férfiak, asszonyok és gyermekek rimánkodásra vették a dolgot, hogy adjanak nekik a csikós urak egy kis kenyeret, mert bizony szegények már régen nem ettek. Rózsa Sándor kérde a reszkető direktortól, hogy hova megy? Ez panaszkodik, hogy a publikum nem jár színházba. „Nem-e! Hát mért nem? Muszáj neki! mikor én azt mondom, hogy muszáj, akkor muszáj. Add ide az embereidet, elvezetem őket, aztán majd megmutatom én, hogy eljönnek a komédiába!” Dictum faktum — előre mentek, s be a legközelebbi faluba. A régi kastélyban felállították a színpadot, s azután Rózsa Sándor a tisztelt publikumot legényeivel „meginvitáltatta” (persze az ő módjok szerint) az előadásra. Maga ült a pénztárhoz, s szedte be, a mit a „meghívott” és „kísérlettel” érkező közönség hozott. Szép csomó pénz és elemózsia gyűlt össze. A terem zsúfolva volt s Rózsa Sándor és legényei kacagtak a német komédián. A publikumnak azonban nem nagy volt a kedve; ezen is tudtak segíteni Rózsa Sándor legényei — s most az egyszer valóban sirva kacagott a közönség. Rózsa Sándor még egy előadást rendeztetett, s azután kiosztotta a színészek közt a begyűlt kossuth-ban-kókat és elemózsiát s kergette őket odébb, mert közeledett a magyar hadsereg. A színészek örültek, hogy megszabadulhattak a furcsa direktortól, ki pedig csak jót tett velük. Így volt Rózsa Sándor német színész igazgató. Az említett trupp igazgatója: Söld, ki később Bem tábornok fürdője lett, maga beszélt el e kalandot a „Pressb. Ztg.” tárcájának.

Szerkesztői posta.

„Egy atya” Brassó. Ön panaszkodik s meglehetősen kemény hangon rá ír a szerkesztőre, hogy miért nem közöltük mult évi dec. 14-én beküldött levelét. Pedig ha csakugyan nem valami ifjón: s minden áron imi vágó ember ön, a mint magáról tetszett mondani, akkor tudnia kell azt is, hogy névtelenül beküldött cikkeket egy ellen szerkesztőség sem szokott figyelembe venni. Ha a nyilvánosság előtt e rejtelmes is valaki, a szerkesztőségnek akkor is tudni kell: ki van dolga. Kérjük a cikket még egyszer beküldeni s velünk nevét is tudatni; akkor minden

LOTTOHUZÁS.

Budapesten január 11-én kihúzták a következő számok:

51, 27, 35, 60, 9.

PIACI ÁRAK.

		S.-Szt. György jan. 13.		Brassó, jan. 10.	
		frt.	kr.	frt.	kr.
H e t e t o l i t e r	Buza (tisztá)	6	—	6	40
	legszebb	5	80	5	80
	közepes	4	60	5	—
	gyöngébb	—	—	—	—
	Buza (vegyes)	—	—	4	50
	legszebb	4	—	4	10
	közepes	3	80	3	80
	legszebb	3	60	4	20
	közepes	3	40	3	80
	legszebb	2	20	2	20
K i l o g r .	Z a b	1	70	2	10
	közepes	3	80	3	80
	Törökbuza	9	—	5	30
	Kása	4	50	5	10
	Lencse	—	—	10	50
	Fuszulyka	4	—	4	—
	Lenmag	—	—	11	70
	Burgunya	1	50	1	80
	Marhahus	—	32	—	40
	Disznóhus	—	44	—	40
K i l o g r .	Juhhus	—	14	—	33
	Faggyu friss	—	02	—	42

Erték- és váltó-árftolyan a bécsi és kir. nyilvános tőzsdén január 14.

Magyar aranyjáradék	83.75
„ kincstári utalványok I. kibocsátás	—
„ „ „ II. „	117.50
„ keleti vasut II. kibocs. államkötv.	74.—
„ 1876. évi államkötv.	66.—
„ vasuti kölcsön kötvény	100.65
„ földterhermentesítési kötvény	80.25
Temesvári	75.50
Erdélyi	74.—
Szölődezmaváltsági	84.75
Osztrák egys.-államadósság papírban	81.75
„ „ „ ezüstben	61.85
„ aranyjáradék	63.35
1860. államsorsjegye	74.20
Osztrák nemzeti bankrészvény	110.—
„ hitelintézeti	790.—
Magyar hitelbank	222.40
Ezüst	100.—
Cs. kir. arany	5.53
Napoleon d'or	9.34
Német birodalmi márka	54.65
London	116.55

Felélős szerkesztő: Málk József.

Kiadótulajdonos: Pollák Mór.

Hirdetmény.

Hidvégen a husárulhatási jog kiadó Haszonbérbe vevő köteles 2 krral olcsóbban árulni, mint S.-Sztgyörgyön. A község ingyen ad helyiséget a husárulásra s külön páztörlet mellett 20 marhára szabad legeltetési jogot is Felhivatnak pályázni kívánók, miszerint f. év január 20-ig ajánlataikat tegyék meg abalirt körjegyzőhöz címezve, a hol is a feltételek mindennap megtekinthetők. Hidvég, 1879. jan 7-én

Deák László
körjegyző.

I - 2

Vendégfogadó

és

korcsma-regale.

Bikszádon a Tusnád és Ulik felé közeledő út mentén levő, a zabolai gróf MIKES BE NEDEK utódai tulajdonát képező vendégfogadó az egész éven át tartó korcsma-regalejoggal Nyomatott Pollák Mórál Sepsi-Szentgyörgyön.

egyetemben a folyó 1879. év áprilból 24-ikétől kezdve egymásután következő három évre haszonbérbe adandó.

Az erre vonatkozó feltételek Künle József ügyvédi irodájában Sepsi-Szentgyörgyön megtekinthetők. 3-3

Kerestetik!!

Egy jó háztól való fiu a Krasowsky-féle divatüzletben Brassóban mint

tanuló

felvétetik.

2—3

Hirdetmény.

Egy jókarban lévő teljes butorgarnitúra

szabad kézből jutányos áron eladó. Ertekezhetni e lapok kiadó-hivatalánál.

Szépség!!

Az arcszin fiatal üdössége!

Felülmulhatlan és nélkülözhetetlen szappannak bizonyult be és általánosan elismertett hölgyek és urak által a kitűnő párisi Lr. LEJOSSE-féle

SAVON RAVISANTE

ez a legjobb és leghíresebb mosdószappan a világon; a ki egyszer megkíséretté, az soha többé nem használ más szappant.

A hatás biztosítottatik.

— Egy darab ára 50 kr. —

Felülmulhatlan bőrszépítő szernek lett a hölgyvilág által általánosan elismerve a hivatalosan megvizsgált, kitűnő ártalmatlan valódi

Ravissante

Dr. LEJOSSE-től Párisban.

Ezen világhírű bőrszépítő szer valamennyi szépséget szer között leghíresebb és leghatásosabbnak bizonyult szepítő, napégés rezesség, sárga foltok, valamint minden bőrtisztító lánsság biztos eltávolítására.

A RAVISANTE az arcszinnek feltűnően szép halvány rózsaszínű, barsonyszerű fiatal üdösséget ad, a bőrt és kezeket vakító fehérségűvé és gyöngéddé teszi, hűsítő és felüdítőleg hat s gyönyörű bőrt szerez, a legkésőbbi öregségig.

Budapesten valódi minőségben kapható: Török József gyógyszerész urnál, királyutca 7. szám. Sepsi-Szentgyörgyön Ötves Pál és Betegh Bálint urak gyógyszerüzarában.

Központi szétküldési raktár: Schwarc Henrik-nél, (Budapest, muzeum-körut 41. sz.) 27—50